

O agresor terrorista segue crendo que lle teñen medo

Description

O martes 15 de novembro, ao redor das 15:40 horas, xusto cando Rusia estaba a lanzar o seu ataque de mísiles máis masivo contra Ucraína desde o inicio da invasión, producíronse en Przewodów, un pobo polaco a uns 5 km da fronteira con Ucraína, dúas explosións que custaron a vida a dúas persoas nunha instalación agrícola. O goberno polaco ordenou o despegamento de varios cazas e puxo en estado de alerta máxima algunhas unidades militares na fronteira. Convocouse unha reunión extraordinaria do goberno e todo o mundo retivo a respiración, porque se se trataba dun impacto de mísiles rusos, podía invocarse o artigo 5 do Tratado da OTAN, segundo o cal un ataque a un dos 30 membros da alianza considérase un ataque a todos. Para ser un ataque deliberado faltaban probas, sabíase só que había un fragmento que podía ser do mísil S-300, de fabricación rusa, pero que era usado polas dúas partes do conflito en Ucraína. Aínda que é unha arma antiaérea, os rusos usárona tamén contra obxectivos en terra.

O asunto resolveuse e a tensión disolveuse no sentido da conveniencia política. O mandatario de EE.UU., Joe Biden, que encabeza a alianza, que se atopaba no Cumio dos 20, en Indonesia, e moi lonxe do lugar dos feitos, expresou a súa certeza de que o mísil non podía ser ruso. Alí mesmo celebrouse unha reunión dos G-7 para debater a situación e finalmente divulgouse, a través do espazo mediático, unha versión “definitiva”, que foi repetida por diferentes dignatarios e portavoces sen modificacións: tratábase dun mísil antiaéreo S-300 disparado accidentalmente pola defensa antiaérea ucraína no medio dos ataques rusos; isto non era culpa de Ucraína, Rusia era a máxima responsable.

Non se agardou a investigación no lugar dos feitos, para a que Varsovia pedira asistencia de Estados Unidos (concedéronlla, pero sen chegar ao sitio mesmo), non se fixo caso da declaración do presidente ucraíno Zelenskii que tiña probas de que non foi Ucraína quen disparou, os criminalistas ucraínos que foron a participar na investigación, non foron deixados entrar no lugar do impacto, porque “non o permitía o protocolo de investigación”, non se tomou en conta que o mísil caeu xustamente na metade entre outros dous obxectivos dos ataques rusos aquel mesmo día, o que invalida o argumento de que o mísil non tiña suficiente alcance para ser disparado desde Rusia (aínda que se sabe que para lanzamentos úsase o territorio veciño de Bielarús).

A mensaxe que quedaba clara seguía sendo o mesmo de antes: ningunha provocación nin accidente farán que Occidente entre nunha confrontación militar directa con Rusia. Así foi no comezo da invasión directa en febreiro-marzo e en cada momento posterior, cando o Kremlin escalaba o nivel das súas ameazas mesmo ata as armas nucleares, debido a que coa incorporación de territorios ucraínos outorgábase o “dereito para defendelos” con todos os medios ao seu alcance.

A mensaxe sí chegou ao Kremlin, que ata recoñeceu a través dos seus portavoces a “prudencia” con que EE. UU. avaliou o incidente. Pola súa banda, con todo, non ten a menor intención de mostrar prudencia, continúa escalando a intensidade

dos seus ataques terroristas contra Ucraína, destruindo gran parte da súa infraestrutura enerxética, o seu parque de vivendas, ameazando así en converter o país nun lugar inapto para vivir.

É que Moscova entende a mensaxe de Occidente segundo a súa mentalidade terrorista: este nivel de terror aínda non fará que a OTAN se implique nas hostilidades. Ata tal punto sente impune no que fai na súa guerra en Ucraína, que en realidade é contra o mundo moderno e os seus valores, o que a propaganda do Kremlin declara cada vez máis abertamente.

Moscova pretende non comprender o verdadeiro sentido da mensaxe, como o expresou, por exemplo, o chanceler alemán Olaf Scholz: “Enviamos un sinal claro ao presidente ruso: deteña esta guerra, retire as súas tropas e abra o camiño ás conversacións de paz que non poden ser ditadas por Rusia a Ucraína... Ninguén ten dereito a usurpar territorio estranxeiro”. No mesmo sentido expresáronse o secretario xeral da OTAN J. Stoltenberg, o Presidente do Goberno español P. Sánchez e moitos outros.

A tolerancia á agresión rusa está a diminuír internacionalmente, o que se mostrou no Cumio G20, onde Rusia foi representada polo seu ministro de asuntos exteriores S. Lavrov, porque o presidente tiña medo a verse desprezado, como pasou noutros encontros internacionais. A participación do ministro foi deplorable, xa que de feito quedou á marxe do cume e fuxiu do evento baixo o pretexto de ter algunha molestia cardíaca. Con toda razón o presidente ucranio V. Zelenski, cuxa videoconferencia foi a intervención máis longa de todos os mandatarios no cume, falou de G19, porque a Rusia agresiva non merecía estar alí.

Un golpe duro ao resto do prestixio internacional de Rusia foi a resolución do Parlamento declarando a Rusia Estado “promotor do terrorismo”. Lamentablemente non terá consecuencias xurídicas directas, xa que non están previstos mecanismos correspondentes na constitución europea. En cambio, unha declaración así tería consecuencias xurídicas en EE.UU., pero Washington non a fai para evitar implicacións.

A resposta do Kremlin a todas estas mensaxes foi unha intensificación das accións punitivas contra Ucraína, coma se ela non quixese a paz senón a continuación da invasión rusa. O traslado das tropas replegadas de Kherson para reforzar a sección principal da fronte en Donbás non forneceu cambios notables a favor de Rusia. Por isto castiga a Ucraína incrementando a intensidade da súa presión terrorista. O pasado mércores asestouse un durísimo golpe á infraestrutura enerxética de Ucraína, obrigándoa a desconectar todas as súas centrais nucleares. O presidente Zelensky cualificouno de “terror enerxético”, pero o asalto tamén afectou a vivendas e infraestruturas sanitarias, coa morte dun bebé de dous días. Se se dá crédito ás afirmacións dos militares rusos sobre a alta precisión das súas armas, as infraestruturas civís e a poboación están incluídas deliberadamente entre os seus obxectivos.

Está claro que Rusia non tolerará a existencia dunha Ucraína independente de ningún xeito. Se os ucranios cánsanse de defenderse, o seu país converterase noutras provincias de Rusia, como o proclamaron as autoridades do Kremlin con respecto a Kherson e Zaporizhya, cunha prohibición total de todo o ucranio, e os ucranios terán que renunciar á súa identidade e aceptar o status de rusos de segunda clase. Por tanto, non parece posible resolver a crise sen a derrota de Rusia en Ucraína e a retirada completa das forzas de ocupación, sen excluír a Crimea. Tal como vese a situación, Ucraína está obrigada a facelo militarmente soa. Podería axudarlle a terminar a guerra un illamento internacional completo do agresor, pero aínda non existe, aínda que apenas hai países que apoien abertamente ao agresor.

Recentemente Cuba manifestou o seu desexo de estar entre estes. Poderíase entender que o presidente cubano Díaz Canel, que estes días converteuse no único xefe de Estado que se reuniu con Putin en Moscova, considere que as accións de Rusia están dirixidas contra EE.UU., o principal inimigo de Cuba, e que debería poñerse do seu lado, o que proporcionaría axuda á illa en crise. Con todo, non era necesario xustificar publicamente a agresión, porque se Cuba enfróntase á elección de dous imperialismos, o ruso non é o mellor deles, o embargo estadounidense non é comparable á invasión rusa de Ucraína, aínda que os motivos son os mesmos: a ambos non lles gustan as opcións políticas dun veciño. A axuda de Moscova soamente servirá a manter o réxime, xa que tamén en tempos da Unión Soviética, proporcionouse para alimentar o antiamericanismo de Cuba; non tivo ningún efecto real no benestar do pobo, salvo a gratuidade da atención sanitaria e da educación (Pero este último logro non pode atribuírse exclusivamente á axuda do Kremlin).

Así que, fronte ao apoio crecente a Ucraína Rusia vese cada vez máis solitaria e se reconforta golpeando máis brutalmente á vítima da súa agresión, mentres que os parceiros desta (que non se atreveron a ser os seus aliados para evitar complicacións con Rusia) pola mesma razón están a axudarlle moi paulatinamente. Din que é crucial evitar maior escalada. Aínda que o seu inimigo declarado faino en forma, digamos, autónoma, sen necesitar que o provoquen máis.

APARTADO TEMÁTICO GEOGRÁFICOS

Europa

ETIQUETAS

Galicia Rusia Ucraína internacional

IDIOMA

Galego

INVESTIGACIÓN

Relacións Internacionais

Date Created

Novembro 27, 2022

Meta Fields

Autoria : 12106

Data publicación : 20221127